

Tand eruit

‘Ik heb een tand eruit,’ zegt Rosa. ‘Ik ben groot.’

Ze doet haar hand open en laat Bram een kleine witte tand zien, met een bruin randje eraan. In haar mond is een gat, precies op de plek waar de tand zat.

‘Eerst zat de tand los,’ zegt ze, ‘en toen ben ik gevallen en toen was hij eruit.’

Bram en Rosa zitten op de rand van de zandbak. Er zijn nog veel meer kinderen op het schoolplein, en ook een heleboel vaders en moeders, die staan te wachten tot de school begint.

‘Ik ben ook groot,’ zegt Bram.

‘Nee, jij bent klein,’ zegt Rosa. ‘Ik wil niet meer met je spelen. Ik wil alleen met grote kinderen spelen.’

‘Ik ben al vijf,’ zegt Bram.

‘Maar je hebt geen tand eruit.’

Dat is waar. Bram weet er niks op terug te zeggen.

‘Ik wil ook een tand eruit,’ zegt hij sip. Hij steekt zijn vingers in zijn mond en trekt aan zijn tanden. Maar die zitten vast, er is er niet één die wil loslaten.

‘Je moet ertegen slaan,’ zegt Rosa.

Zachtjes slaat Bram tegen zijn tanden. Ook dat helpt niet.

‘Harder,’ zegt Rosa en meteen slaat ze Bram hard tegen zijn mond.

‘Au!’ Dat doet pijn! En nog steeds zitten alle tanden stevig vast.

Rosa raapt een steentje op uit het zand en tikt daarmee tegen de tanden van Bram. Het is een akelig gevoel en het helpt niks.

Wat nu? Ze moeten daar allebei even over nadenken.

Bram zou het aan de juf willen vragen. Maar juf Wendy is niet op het plein en de deur van de school is nog dicht. En ook mama is niet op het

plein, want Bram woont dichtbij en mag altijd alleen naar school. 'Ik weet het!' zegt Rosa. 'Je moet vallen, dan gaat je tand eruit.' Dat vindt Bram een goed idee. Hij staat op en probeert om te vallen. Maar het gaat niet. Hij wiebelt en hij springt, maar hij valt niet om. Omvallen is moeilijker dan hij dacht. Ineens staat Rosa op en geeft hem een duw. Bram valt hard op zijn gezicht. Hij begint te huilen, van de schrik en van de pijn. Ondertussen zwaait de deur van de school open. Vaders en moeders en kinderen gaan naar binnen. Bram krabbelt op en wrijft over zijn zere mond. 'Je bloedt,' zegt Rosa. 'Het is gelukt.' Meteen houdt Bram op met huilen. Blij voelt hij aan zijn tanden, maar die zijn er nog allemaal. Weer mislukt. Rosa zegt niks meer. Ze loopt weg, naar Pieter en Peter die in het klimrek zitten, en laat ook aan hen haar tand zien. Eenzaam blijft Bram achter. Zijn lip doet pijn. Hij heeft een vieze smaak in zijn mond en hij voelt nieuwe tranen in zijn ogen. Snikkend loopt hij de school in, om door de juf te worden getroost.

Meester in de klas

De juf is niet in de klas. De meeste andere kinderen zitten al in de kring en aan de tafel van de juf zit meester Max, maar juf Wendy zelf is nergens te zien.

‘Dag jongen, wat is er met jou gebeurd?’ zegt meester Max.

‘Waar is de juf?’ vraagt Bram.

Meester Max is de baas van de school. Vroeger was hij de meester van groep acht, maar nu zit hij altijd in zijn kamertje, om dingen op te schrijven en om met vaders en moeders te praten.

‘Ja, waar is onze juf?’ vraagt Susan.

Het is raar dat ze er nog niet is en dat meester Max aan haar tafel zit, terwijl de kinderen al binnenkomen.

‘Jullie juf is ziek,’ zegt meester Max. ‘Ze heeft koorts en ze ligt in bed. Daarom blijf ik bij jullie in de klas om op jullie te passen, net zo lang tot juf Wendy weer beter is. Goed?’

‘Jáááh!’ Een andere meester of juf in de klas is altijd leuk, behalve als ze streng zijn.

Bram veegt zijn tranen weg en gaat in de kring zitten.

Als even later iedereen binnen is, pakt meester Max zijn tas en haalt daar een krant uit. ‘Zo,’ zegt hij, ‘gaan jullie maar lief spelen, dan kan ik rustig de krant lezen.’

De krant lezen?

‘We willen niet spelen,’ zegt Rosa, ‘je moet voorlezen.’

‘Voorlezen?’ vraagt meester Max.

‘Dat doet de juf ook altijd,’ legt Pieter uit.

Meester Max zucht diep en doet zijn krant dicht. ‘Vooruit dan,’ zegt hij. ‘Een klein verhaaltje.’

Bram rent naar de boekenkast en pakt *Max en de Maximonsters*, hun lievelingsboek. De hele klas gaat dicht om meester Max heen zitten.

‘*Max en de Maximonsters?*’ zegt meester Max lachend. ‘Dat boek gaat over mij!’

'Nee, het gaat over monsters,' zegt Bram.
Meester Max bladert in het boek. 'Is dit niet te eng voor jullie?'

12

'Het is juist spannend!' zegt Bram.

'O, goed,' zegt meester Max aarzelend. Hij doet het boek open en begint te lezen. *'Toen Max zijn wolfspakje aan had, en kattenkwaad uithaalde... en nog meer kattenkwaad...'*

Terwijl meester Max voorleest hoe Max met een boot naar het land van de Maximonsters zeilde en hoe vreselijk die Maximonsters met hun tanden knarsten en met hun ogen rolden, beginnen sommige kinderen op hun stoel te draaien en te wiebelen. Wim peutert in zijn neus, Rosa speelt met de haren van Barbara, die naast haar zit. Bijna niemand luistert naar het verhaal, want bijna niemand vindt het leuk.

Ook Bram vindt er niks aan. De stem van meester Max klinkt hard, maar niet spannend. Hij fluistert niet als het eng is, hij laat zijn stem niet brullen als de Maximonsters hun vreselijke klauwen laten zien. Dit verhaal is veel spannender als de juf het voorleest. Ze heeft het wel tien keer voorgelezen en iedere keer was het akelig spannend. Maar nu...

Als zomaar ineens Pieter en Peter met stoel en al omvallen, slaat meester Max het boek dicht. 'Jullie luisteren niet,' zegt hij boos. 'Het is niet leuk,' zegt Bram.

‘Je moet stemmen doen,’ zegt Rosa, ‘en dat het eng is.’

‘Nog enger?’ vraagt meester Max. ‘Ik vind het nu al zo eng.’

‘Je moet griezellig doen,’ zegt Pieter, ‘anders worden we niet bang.’

Dat meester Max dat niet snapt! *Max en de Maximonsters* hóórt afschuwelijk eng te zijn.

Meester Max legt het boek weg. ‘Ik heb een idee,’ zegt hij. ‘Ik ga niet voorlezen, ik ga een spannend verhaal vertellen. Dat deed ik in groep acht ook altijd.’

‘Ja, vertellen!’ zegt Arif.

‘Trek de gordijnen maar dicht,’ zegt meester Max. ‘En dan doen we het licht uit en een kaars aan. Wat vinden jullie daarvan?’

Geweldig vinden ze dat!

Even later zitten ze in het donker bij het licht van één klein kaarsje om meester Max heen. Met een krakende griezelse stem begint hij te vertellen...

‘Er was eens een monster, een afschuwelijk monster. Het had zeventien koppen en rollende ogen en akelige klauwen om kinderen mee te vangen, kleine kinderen op een school...’

Het is stil in de klas terwijl meester Max vertelt, heel erg stil.

‘Het monster sloop de school in,’ vertelt hij met zijn griezelse stem.

‘Gelukkig was het donker in de klas, niemand kon het monster zien...’

Bram rilt, hij durft zich niet te bewegen, zo spannend vindt hij het.

‘Daar sloop het monster onder de tafels door... sluip... sluip... Het zocht naar kinderen, kinderen om te grijpen, kinderen om op te eten... Oóó wat akelig, óóó wat verschrikkelijk...’

‘Meester,’ zegt Wim met een dun stemmetje. ‘Mag het gordijn open?’

‘Meester,’ fluistert Barbara, ‘mag het licht aan?’

Verbaasd houdt meester Max op met vertellen. ‘Wat krijgen we nou? Zijn jullie bang? En jullie wilden dat het eng was!’

Niemand zegt iets terug. Doodstil zitten de kinderen in de donkere klas. Angstig tuurt Bram om zich heen. Zijn daar geluiden te horen, daar onder die tafel?

En Bram vraagt: ‘Meester, mogen we nu gaan spelen?’

